

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Τί καλή, ὡς νεόνυμφος οἰκοκυροπούλα, τί ζεστή, ὡς φρέσκο λουκμάκι, τί γεμάτη, ὡς βιτρίνα Βυμπορικοῦ τοῦ Μομφερράτου κατὰ τὴν πρώτην τοῦ Ἑτους, τί μαλακή εἰς τὴν γλώσσάν της, ὡς γάτα Ἀγκύρας, ἐξῆλθεν ἡ **Νέα Ἐφημερίς** τοῦ Καμπούρογλου ἢ τοῦ Γιάννη, ὅπως τὴν διελάλουν εἰς τὰς ὁδοὺς μετὰ φίλτρου οἱ μικροὶ ἐφημεριδοπῶλαι. Δὲν εἶναι πλέον ἐφημερίς αὐτὴ, μετὰ τὰ καινουργή στοιχεῖα της, τὸν βελουθένιο τύπον της, τὸ κομψὸν κρήδεμνον της, τὴν ποικιλίαν τῶν εἰδήσεων, τὸ ἀνθηρὸν τῶν διαφόρων της, τὸ ἄχολον τῆς πολιτικῆς της, τὸ ἀστυκὸν τῆς φυσιογνωμίας της, καὶ τὸν πλοῦτον τῶν ἀγγελιῶν της· εἶναι γλυκὸ τὸ ὅποιον λαμβάνει τις τὴν πρωτάν καὶ ἀνοίγει τὰ μάτια του, εἶναι φρούτο ὅπερ πρῶγει τις τὴν ἐσπέραν καὶ σφαλᾷ τὸ στόμα του. Ἡ **Νέα Ἐφημερίς** εἶναι ὁ νέος Καμπούρογλος, ὁ πρὸ δεκαετίας Καμπούρογλος, ὁ λεπτὸς, ὁ ῥωμαντικὸς, ὁ κομψενδεδυμένος, μετὰ τὸν ὑψηλὸν τοῦ πῖλον, μετὰ χειρόκτια εἰς τὰς χεῖρας, μετὰ τὸν *Φαίθωνα* καὶ τὸν *Ἀκρόπολιν* του καὶ τὸν χρυσὸν ξανθὸν ἔρωτά του, ὑπὸ τὰς μαλακὰς πτέρυγας τοῦ ὁποῦ οἶλαι αἱ Ἀθηναῖαι ἐθερμαίνοντο, ὡς ὑπὸ διαρκὲς φίλημα καὶ θερμαί, παιδαῖ, ἀκτινοβόλοι ἀντανεκλῶντο ἐπὶ τοῦ φύλλου τὸ ὅποιον ἔγραφεν ὁ Γιάννης. Ἦτο καιρὸς νὰ ἀναγεννηθῇ ὁ Γιάννης μας, διότι ἡ Στράνιος πνοὴ τοῦ Κουμουνδούρου καὶ ἡ ἄλλη ἡ δυσώδης τοῦ Παπαμιχαλοπούλου, τὸν εἶχον προῶπως γηράσει, ἀσχημίσει, μαράνει, καὶ αἱ Ἀθηναῖαι ὅλαι ἐνῷ τὸν ἔβλεπον δὲν ἐπίστευον ὅτι εἶναι αὐτὸς, ἀλλὰ ἄλλος τις, ὑποβολιμαῖός τις ἐκ Μεσσηνίας ἢ Μολάων καὶ διὰ πλαστογραφίας προσλαβὼν τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ συντάκτου τῆς *Ἐφημερίδος*, ἐνῷ αὐτὸς ἐταξίδευε, περιηγεῖτο, ἀνέπνεε μακράν τῆς πρωτεύουσας. Καὶ τώρα ἐπανῆλθεν ἀκμαῖος μετὰ νέας γνώσεις, νέας δημοσιογραφικὰς ἐφοδίας, τὰ ὅποια καθ' ἡμέραν θ' ἀναβαπτίζῃ μετὰ τὰς ῥοδοσφάδας τῆς ἡοῦς εἰς τὴν συμπληθητικὴν μελάνην τοῦ φύλλου του καὶ ὁ νέος Καμπούρογλος θὰ εἶναι ἡ **Νέα Ἐφημερίς**.

Τὰ ἀτμοσφαιρικά μας πηγαίνουν περίφημα. Μετὰ τὴν καταιγίδα, μετὰ τὰς βροχὰς, μετὰ τὴν σήψιν, μετὰ τὴν διακοπὴν τῆς συγκοινωνίας μετὰ τὸ Παρασκευαῖδον καὶ Φαλήρου, μετὰ τὸ λίμνασμα τοῦ κάμπου μας, τὴν καταστροφὴν γεφυρῶν, τὴν κατὰπτωσιν μανδρῶν, τὸ κύλισμα ὑπὸ τῶν χειμάρρων ζώων, καρπῶν, οἰκίσκων, μετὰ τὴν προκήρυξιν τοῦ Δημάρχου ὅτι ἡ γέφυρα τοῦ Κηφισσοῦ εἶναι πολὺ καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν της, μετὰ τὴν παραφροσύνην τοῦ Μπούμπουλη διότι ἡ καταιγιστὸν εὗρεν εἰς τὸ στρώμα του, ἔχομεν ἥλιον αὐθάδη ὡς τοὺς πολιτικούς μας, δυνατόν ὡς ὕψος Ἱεροκλέους, ἔχομεν βορρᾶν ψυχρὴν ὡς ἀγόρευσιν Δεληγιάννη ἢ ὡς καλλονὴν ἑνὸς φίλου μας, ἔχομεν χιόνια ἐπὶ τοῦ Πάρνηθος, γράσθι εἰς τοὺς λευκῶνάς μας, ἐπενδύτας εἰς τὰ κῶτά μας, μανῶν εἰς τὰ χερᾶκια τῶν δεσποινίδων μας, ταχύτητα εἰς τὸ βῆμά μας, τάπητας ὑπὸ τοὺς πόδας μας, κάστανά εἰς τὰ ἀγκωνάρια τῶν ὁδῶν, χορὸν εἰς τὰς ἐρσοπερίδας, πόλκα σκερτσόζα τοῦ πολκαδόρου Μηλιαρέση εἰς τὰς πλατείας, τουρτούρισμα εἰς τὰ θυλάκια τοῦ Δε Κάστρου, ἀνατριχίλας εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ Κουμουνδούρου, συγκρούσεις ὀδοντοστοιχίας εἰς τὴν εὐώδη σιαγόνα

τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν, full-steam εἰς τὰ ὑπόγεια ἐνὸς ὑπαλλήλου τοῦ Ἰπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν, τὸ θερμόμετρον τοῦ πολιτικοῦ Συλλόγου ἡ *Ἐγερσις* εἰς τὸν βαθμόν τὸν δεικνύοντα πᾶγον, τὰς Κυρίας λαμβανούσας τὸ πρόγευμά των εἰς τὰ ἐμπορικά, τὴν μύτην τοῦ φίλου Μαῖφφρτ ψυχορράγουσαν, καὶ πολλὰ ἄλλα, τὰ ὅποια ὁ ἱστρὸνόμος μας παρατηρεῖ τὴν στιγμήν αὐτὴν καὶ θὰ μᾶς τὰ μεταδώσῃ μετ' ὀλίγον.

Βίδομεν καὶ πάλιν τὴν αὐτὴν κατάχρησιν τῆς ἀπὸ μιᾶς θυρίδος ἐν τῷ σταθμῷ τοῦ Πειραιῶς πωλήσεως τῶν εἰσιτηρίων καὶ τῶν τριῶν θέσεων. Δὲν μᾶς ἐξηγεῖτε τί συμβαίνει ἐπὶ τέλους, κύριοι τοῦ σιδηροδρόμου; Ἐχρεωκοπήσατε καὶ ἡλαττώσατε τὸν ἀριθμὸν τῶν ὑπαλλήλων σας; Ἡ φροντίζετε τόσον περὶ τῶν συμφερόντων αὐτοῦ τοῦ ἔργου, ὥστε ἔχετε ὑπαλλήλους οἱ ὅποιοι πληρώνονται μὲν, δὲν εὐρίσκονται δὲ εἰς τὰς θέσεις των. Κύριε Παρασκευαῖδη, καὶ κύριοι ἄλλοι, σὰς ὁμιλοῦμεν σπουδαίως, ἐπ' ὀνόματι πολλῶν πελατῶν σας καὶ μετόχων σας ἀκόμα, ὥστε ἡ ἀπαντήσατέ μας ἢ ἐπανορθώσατε τὴν κατάχρησιν σας.

Εὐχαρίστως εἶδομεν ἀμυδρὰν ἀνατολὴν κυβερνητικῆς προνοίας διὰ τὴν κατάστασιν τοῦ Δημοσίου Γυμναστηρίου. Μισθοδοσίαι τινεὶ διδασκάλων ἡξήσαν κατὰ τί καὶ νέα ὤθησις ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Γυμναστηρίου ἐδόθη πρὸς τακτοποίησιν τῶν ἐργασίμων ὥρων καὶ διανομὴν αὐτῶν μετὰ τῶν διδασκάλων, ὥστε καὶ τὰ Γυμνάσια καὶ οἱ φοιτηταὶ νὰ τυγχάνωσι τῆς δεούσης ἐπιβλέψεως καὶ διδασκαλίας.

Μεγίστη ὅμως ἀνάγκη ὡς πρὸς τὰ ὄργανα τῆς γυμναστικῆς μένει ἀκόμα ἀνεκπλήρωτος. Καὶ ὁ μὲν μηχανικὸς τοῦ δημοσίου διετάχθη πρὸ πολλοῦ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως πρὸς κατασκευὴν νέων καὶ διαρρύθμισιν παλαιῶν ὀργάνων· ἀλλ' εἰσέτι οὐδὲν ἐγένετο· ἐφ' ᾧ ἐπικαλούμεθα τὴν χάρισσαν μνήμην του νὰ μὴν κάμῃ τὰ θυλάκια του ἀρχεῖα κυβερνητικῶν διαταγῶν.

Ἐκ Τρικκάλων μᾶς ἀναγγέλλουσιν ὅτι ἀπηγορεύθη τὸ κυνήγιον τῶν *φασιανῶν*, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι θὰ ἐξαντληθοῦν καὶ ὅταν μεταβῇ ἐκεῖ ὁ Βασιλεὺς μετ' ὀλίγον, —διότι πρόκειται, λέγει, νὰ κάμῃ κυνηγετικὴν ἐκδρομὴν — δὲν θὰ εὐρίσκη νὰ σκοτόνῃ. Οἱ Τρικκαλιῶται ὅμως δὲν τ' ἀκούνε αὐτὰ, τρῶνε τοὺς βασιλεῖς τῆς θήρας φασιανούς, ἰδιαιοφοῦντες ἂν θὰ εὖρῃ ὁ Βασιλεὺς ἢ ὄχι.

Μετὰ μακράν σιγὴν ἕνεκα τοῦ ἐπελθόντος αὐτῷ οἰκογενειακοῦ δυστυχήματος, ὁ προσφίλης τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βάρδος **Γεώργιος Σουρῆς** ἐπαναλαμβάνει σήμερον ἐν τῷ **Μὴ Χάνεσαι** τὴν σειρὰν τῶν δημοτικωτάτων ποιημάτων αὐτοῦ, ἀρχίσας ἀπὸ πικροτάτης σατύρας τῶν ἐκλογικῶν ἡθῶν μας.

Ἡ χαρά μας ἦτο τόσο ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ τοῦ ἀδελφικοῦ φίλου καὶ συνεργάτου μας **Δημητρίου Κόκκου**, ὥστε ἐπάθμεν ἀγρυζίαν ἐν τῷ παρελθόντι φύλλῳ. Φοβηθεὶς μήπως τὸ πάθημά μας παραταθῇ, ἔσπευσε νὰ ἀναγγεῖλῃ αὐτὸς εἰς τὸν κόσμον τοῦ **Μη Χάνεσαι**, τὸν ὁποῖον τοσάκις καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀδρίου ἀνόμα ἐφαίδρυνε, τὴν ἀπὸ Τεργέστης εἰς Ἀθήνας καθοδὸν του.

Ὁ φίλος μας **Νικόλαος Μισυρλῆς**, καίτοι δυστυχῶς γεννηθεὶς ἐντὸς πολιτικοῦ κόμματος διεφθαρμένου, διακρίνεται διὰ πολλὴν καλοκαγαθίαν καὶ μόρφωσιν διανοίας, ἐφ' ᾧ ἐφείλκυσε πολλῶν Πυλίων, ἰδίως δημάρχων, τὰς συμπαθείας, οἵτινες καὶ τῷ ἐκθέτουσι κάλην, μολοντί δὲ πιστευόμεν νὰ ἔχῃ τὴν νόμιμον ἡλικίαν. Ἄν ἐκλεχθῇ, τιμὴ τόσοι αὐθόρμητος θὰ τῷ χρησιμεύσῃ ὡς τὸ κάλλιστον ἐφόδιον εἰς τὸν πολιτικὸν βίον εἰς ὃν ἀργὰ ἡ ὀγλίγωρα θὰ εἰσέλθῃ. Ἡ τιμὴ αὐτὴ εὐχόμεθα νὰ τῷ ὑπενθυμίῃ ὅτι ὁ λαὸς καὶ ὀγλίγωρα ἀγαπᾷ καὶ ὀγλίγωρα μισεῖ, καὶ ὅτι ἡ πολιτικὴ ἀτμοσφαῖρα, εἰς ἣν μέχρι τοῦδε ἀνεστράφη, οὐδὲν τῷ ἐγγυᾶται μέλλον, ἐὰν θέλῃ νὰ πολιτευθῇ τιμῶς καὶ μὲ πόνον πρὸς τὴν πατρίδα.

Εἰς τὸ φύλλον τῆς παρασκευῆς θέλομεν δημοσιεῖσαι ἀπάντησιν εἰς τὴν ἀπολογία τοῦ Δημάρχου Σούτσου περὶ τῆς ἄλλης αὐτῆς ἀσχημίας, τοῦ ζητήματος τῶν **Βερούτιανῶν**, γραφεῖσάν ὑπὸ τοῦ συνεργάτου μας κ. Ἀριστείδου Ρούκη.

Τὸ περὶ καιροῦ διάφορόν μας ἐγράφη τὴν δευτέραν παλὺ πρῶτ' ἐπὶ παγωμένῳ ποδῶν, καὶ σήμερον δὲ εἶναι Τετάρτη καὶ αὐλὴν τοῦ οὐρανοῦ τὴν ἀστασίαν κτλ. Ἐφυγαν λοιπὸν καὶ βορρᾶς καὶ ψυχρὸς καὶ τὰ ὡς σήπυσαν λευκά μας πεζοδρόμια καὶ ὁ ἥλιος μαζὶ, ὁ ὑποκεραυνῶν ὡς Γανυμήδης τὰς ἀκτῖνας του ἐντὸς γαλανῶν νεφῶν εἰς τὸν Γέρο. Χειμῶνα καὶ ἐπανῆλθε καιρὸς χλιαρὸς, ὡς ἡ πολιτικὴ τῆς ἀντιπολιτεύσεως, βροχὴ γελοία ὡς δάκρυα πραιμαδόνας ἐπὶ σκηνῆς, καὶ μετ' αὐτῆς λάσπη παχεῖα ὡς ἡ πολιτικὴ τῆς κυβερνήσεως.

Νὰ καταλήξωμεν τὴν καιρολογίαν μας μὲ τὸ ἀπελπιστικόν: **Λάσπ' ἢ δουλειά μας;**

Τί ἀπελπιστικὸν θέαμα διὰ πᾶσαν φιλελευθέρην ὄρασιν ἡ οἰκτρὰ εἰκὼν τὴν ὁποίαν παρουσιάζουν οἱ σιδηροδρομικοὶ σταθμοὶ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ὅταν πρόκειται νὰ καταβῇ ἢ νὰ ἀναβῇ ὁ Βασιλεὺς εἰς τὰς Ἀθήνας. Σπρώχνουν καὶ σπρώχνονται ὡς μαγκόπαιδες, τίς πρῶτος νὰ προκαταλάβῃ θέσιν κατὰ τὴν δίοδον τῶν Βασιλέων, ὅπως τοῦτε ἴδουν. Ὀλίγην ἀξιοπρέπειαν ἐὰν εἶχον, ὀλίγον περισσότερον ἐθνισμὸν, ὃ' ἀπέφυγον τὴν εὐτελεῖ αὐτὴν παράστασιν, ἄζιαν Τούρκων, οἵτινες τώρα καὶ αὐτοὶ δὲν πολυσκηκόνονται, ὅταν περᾷ ὁ Χαλίφης των. Εἰς Πειραιᾶ δὲ λαμβάνει κωμικοτραγικὸν χαρακτῆρα τὸ θέαμα· διότι ἐκεῖ κατὰ γράμμα ἔως ὅτου οἱ Βασιλεῖς φθάσουν εἰς τὴν προκυμαίαν διὰ νὰ ἐπιβῶσι λέμβου, τοὺς κυνηγοῦν καταπόδι μάγκαι καὶ μάγκαροι καὶ εἰς ἡμᾶς ἀμέσως ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν ἡ εἰσοδος τοῦ Νικηφόρου εἰς τὴν σκηνὴν, ὅταν παριστάνῃ τὸν Ἀγαθόπουλον καὶ ἀκόμα ἐνθυμούμεθα τῆς πέτρας καὶ τὰ λεμόνια. Ἐ! τότε, γινόμεθα εὐτυχεῖς!

Εἰς χεῖράς μας περιήλθεν ἀποτύπωμα τοῦ νέου **κράνους** δι' οὗ ὁ κ. Βαλτινὸς σχεδιάζει νὰ περιβάλῃ τὰ κράνια τῶν ἀξιωματικῶν μας. Τὰ κράνη ταῦτα ἔχουσιν ὁμοιότητα—ἀν δὲν ἀπατώμεθα—(εἰ λέτε κύριε Κοκκίδη, ἀστρονόμε;) μὲ τὰ γερμανικὰ κράνη. Φαίνεται ὅτι ὁ ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν, μέλος καὶ αὐτὸς τῆς πολιτικῆς συνωμοσίας, ὅφ' ἧς ἡ Ἑλλάς πωλεῖται προσεχῶς εἰς τοὺς κυρίους Ῥάδοβιτς καὶ Βίσμαρκ, ἐλευθέρων νὰ τὴν κάμουν δῶρον εἰς τὴν ματρῆσαν των Αὐστρίαν—ἐκτὸς ἐὰν ἄχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀλλάξουν τοιαύτην—ἤρχισε νὰ παρασκευάζῃ ἀπὸ τοῦδε τὴν ἀφομοίωσιν.

Ἀλλὰ τὸ ἀξιοπαράτητον ἐν τῷ κράνει αὐτῷ εἶναι ὅτι τετρακίς ἐπαναλαμβάνεται τὸ βασιλικὸν στέμμα! Ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὸ κάμουν ὅλον στέμμα, διὰ νὰ χορτάσουν πλέον οἱ σχεδισταὶ τοῦ φιλοβασιλικότητος! Ἐπὶ τοῦ ἐμπροσθίου δὲ τοῦ κράνους τὰ ἀρχικὰ τοῦ Βασιλικοῦ ὀνόματος (Γεώργιος Χριστιανὸς) εἶναι σεσημασμένα ἐντὸς ἀκτινωτοῦ καὶ περιβάλλοντος γύρω ὑπὸ στέμματος δάφνης. Σία κ' ἀράξαμεν! **Ἀκτίνες καὶ δάφναι!** ἀλλ' αὐτὸ τὸ θέμα πρέπει νὰ τὸ πραγματευθῇ καὶ ὁ ἱππότης Δὲ Κάστρος εἰς τὴν *Λάμπιν* του!

Τί *Λάμπιν* ἔ! Μὰ τί *Λάμπιν*! Καὶ ὅσα μὲν ὁ Δὲ Κάστρος ἔγραψεν ἄφ' ἑαυτοῦ, ὡς τὰ περὶ σεισμοῦ, αὐτὰ εἶναι ἀριστουργήματα τῶν ὁποίων ἡ λάμπιν ἰσοδυναμεῖ πρὸς ὅλας τὰς λάμπεις ὅσας ἀνέδωκαν τὰ μετέωρα ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, μὴ ἐξαιρουμένων μηδ' αὐτῶν τῶν λάμπειν τὰς ὁποίας ἀναδίδει τὸ μετέωρον τοῦ Γραμματέως τοῦ ὑπουργικοῦ γραμματέως κ. Σούτσου. (Ἰδε καὶ καφενεῖον Γιαννοπούλου!) Ἀλλ' ὅσα τοῦ ἔγραψαν οἱ εὐρύτες συνεργάται του, αὐτὰ εἶναι ἐλκόμεναι βλακειᾶς αἱ ὁποῖαι θαμβοῦσι καὶ αὐτὴν τὴν *Λάμπιν* τοῦ Δὲ Κάστρου.

Ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς δημοσιογράφους ὁ κ. Δὲ Κάστρος διὰ λόγους μεγάλης ἀδρότητος κάμνει ὄχι μόνον τὸν διευθυντὴν, Συντάκτην καὶ ἰδιοκτήτην τοῦ φύλλου του, ἀλλὰ καὶ τὸν διανομέα!

Τῷ ἀνταποδίδομεν τὴν τιμὴν, δημοσιεύοντες ἐκ τῆς ἐφημερίδος τὸ ἐξῆς ἀθάνατον περὶ σεισμοῦ ἄρθρον του·

«Κρίσεις μου περὶ σεισμοῦ. Τὰ σπήτια εὐρίσκονται θεμελιωμένα ἐπάνω εἰς τὰ βουνά· τὰ βουνὰ αὐξάνουν κατὰ τρόπον κατὰ τὸν ὁποῖον δὲν φαίνονται καὶ εἰς ἕνα αἰῶνα δεικνύουν τὰ ὑψηλότατα μερικὰ βουνὰ ἔχουν μέταλλον εἴτε διὰ τὸ ὕψος τοῦ βουνοῦ μερικὰ σπήτια τὰ ὁποῖα εἶναι πλατὰ θεμελιωμένα καὶ παλαιὰ τὰ κτήρια αὐτὰ κρημνίζονται, ὥστε τὰ ξύλινα σπήτια καὶ τὸν σεισμὸν δὲν προσδύονται ὡς τὰ πέτρινα. Βίμαι βέβαιος ὅτι εἰς τὴν πρωτότυπὸν μου ἰδέαν θέλει εὐρὴ ὁπαδούς.»

Τὰ τρία φυλλάδια τοῦ κ. Στεφάνου Ξίρου
Οἱ χρυσοκάνθαροι Βουλευταὶ
καὶ αἱ ἀχύρινοι ἐταιρίαι των
Πωλοῦνται εἰς τὸ ἀπέναντι τοῦ Καφενείου Τσόχα
Καπνοπωλείον τοῦ κ. Θεοδωροπούλου.